

PO ČEM SRDCE NEJVÍC TOUŽÍ, TO PROKLETÝ DŮM ZNIČÍ.

Lauren
Blackwoodová

Za prokletými
zdi

HOST

Copyright © 2021 by Lauren Blackwood

Jacket design by Kerri Resnick

Jacket portrait by Palesa Monareng

**Cover pictures by DaLiu, Vandathai, Xenya, komkrit
Preechachanwate and nonthepcool / Shutterstock.com**

Translation © Alžběta Kalinová, 2022

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1489-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1490-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1491-5 (MobiPocket)

Kapitola 1

Opustila jsem stín plachty chránící povoz tažený mulou a vyšla do rozpáleného písku. Okamžitě mě sežehlo parné dusno, jako když se nečekaně rychle rozhoří plameny ohně. Sevřela jsem v dlani cestovní vak a zamžourala do zapadajícího slunce. Horký vzduch vytvářel v dunách iluze života. Občas připomínal vlnky na vodní hladině. Jindy hada hledajícího útočiště pod kamenem. Nebo karavanu z daleka převážející solné desky vysekané z hlubiny pouště určené k prodeji na trhu.

Všechno to byly jen kruté úskoky pouště. Okolo nebylo zhola nic. Nic než já, obchodník, který mě svezl z města, a v dále se tyčící impozantní masa vytesaná z kamene, jež se měla stát mým novým domovem.

Krepaté kadeře se mi lepily ke spánkům i zezadu na krk. Vytáhla jsem z kapsy upocenou bankovku, ale obchodník zvedl ruce, jako bych mu snad nabízela pavouka. „Nic nechci.“

„Jen jako projev vděku,“ naléhala jsem.

Měla jsem prostě držet pusou. Ten povoz mi seslalo samo nebe, poté co mě šest vozků předtím kategoricky odmítlo. Byla to jednoduchá dřevěná deska se dvěma pevnými koly zavěšená za hřbet upocené muly. Spousta místa, kde jsem se mohla schoulit a odpočinout si, přestože jsem se o něj musela dělit s kupcem a jeho hliněnými

dózami s kořením. Navíc měla stříšku z cely, pod níž se dalo schovat do stínu. *Do stínu.* Ale ta bankovka stejně představovala moje poslední peníze. Přinejmenším do chvíle, kdy za tuhle práci dostanu první výplatu. A krom toho, když už jsem mu měla zaplatit, mohl mě přinejmenším dovézt blíž k bráně.

Ale kupec mě naštěstí začal odmítat ještě vehementněji, a dokonce mě odháněl zdviženýma rukama. „Ať se Bůh smiluje nad tvou duší,“ řekl mi, načež mulu bez varování pobídl do cvalu, až zvířeti od kopyt odletoval písek. Rychle se otočil a vyrazil na dlouhou cestu pouští zpět.

Mračno prachu, které po něm zůstalo, se přilepilo na každíčký z pocený kousek mého těla. Slízla jsem si ze rtů sůl a rozkousala ji.

Písek mi vrásky nedělal. Měla jsem jím už tak obalené vnitřnosti, že jsem ho přestala vnímat. Ale nebyla jsem si už tak jistá tím, že mé vzezření nebude vadit mému zaměstnavateli.

Snad bude mít pochopení. Tuhle práci jsem potřebovala. *Zoufale.* Nedokázala jsem si ani vzpomenout, kdy naposledy jsem jedla pořádné jídlo. S naplněním žaludku jsem spoléhala převážně právě na písek, který obelhával mou mysl a vnucoval jí pocit sytosti. Tahle práce slibovala jídlo i střechu nad hlavou. A v budoucnu i patronát, kterýžto by mi zajistil dostatek práce po zbytek života.

Ale pěkně popořadě.

Počkala jsem, dokud jsem si nebyla jistá, že se ten kupec už nevrátí, a potom jsem si rozepnula límec šatů, vytáhla amulet, který jsem pod ním skrývala, a zkontrolovala, jestli není nijak poškozený. Tenký koptský kříž z ryzího stříbra, který jsem sama vytvarovala v žáru pájecího pera, byl po okrajích opředený různobarevnými nitěmi. Každá vypálená rýha i záhyb, každá řádka barvy násobily ochranu před manifestacemi Oka zla. Jakákoli

nepřesnost by celý talisman mohla znehodnotit a zničit efektivitu štítu. Byl to první skutečný amulet, který jsem kdy vyrobila. Jediný, který jsem kdy vyrobila, jelikož neexistovalo, že by mě Jember kdy nechal plýtvat něčím tak cenným, jako je stříbro, na víc pokusů.

A to nezmiňuju fakt, že takové množství stříbra by člověka uživilo celý měsíc, možná i víc, kdyby jednal střídmě.

Pak jsem si amulet znovu schovala pod šaty a límeček popotáhla tak, aby řetízek nebyl vidět.

Pravidlo přežití, podle něhož mě Jember naučil žít, už když mi bylo pět. *Chraň svůj amulet líp, než chrání on tebe.*

Část pětikilometrového pochodu k zámku jsem strávila tím, že jsem se oprašovala jedněmi ze svých čistých šatů, a zbytek tím, že jsem zírala na blížící se panství. Vypadalo jako z nějaké pohádky. Hnědé, nerovnoměrně opracované kameny ošlehané písečnými bouřemi, ochozy, na nichž možná v dávných dobách stávali císaři, prosklená okna se zdobenými rámy. Věděla jsem, že na úrodnějších pláních jsou takové paláce k nalezení, ale tady? Kdo by chtěl být vládcem té nejrozpálenější pouště na planetě?

Někteří cestovatelé z ciziny tomu říkali exotika. Jiní peklo. Co se vedra týče, ti druhí měli pravdu. Ale dívat se na něj? Nebeský pohled. Sůl a železo halily okolní zem do žlutorezavého hávu, pod nímž poušť vypadala jako plná kouzel. Ale dokonce ani takový div nestačil, aby do zdejších končin přilákal poutníky. V dnešní době už ne.

O to se Oko zla postaralo.

Říká se, že Oko zla bylo prvním projevem hříchu, konkrétně žárlivosti a chamtivosti. V neustálém stavu toužení se přichytává na kohokoli, kdo prahne po tom stejném. Po dobré úrodě, po tom, aby mu v něčem začalo přát

šťěstí – dokonce i třeba jen tím, že člověk zatouží po velkém množství komplimentů, na sebe může strhnout jeho pozornost.

Nicméně nejtěžším proviněním se zdálo být materiální vlastnictví, zejména pak přemíra peněz. Většina klientů, pro něž jsem s Jemberem pracovala, spadala do té sorty lidí, kteří trvají na tom, že budou mít domov přeplněný krásnými věcmi. Anebo disponovali větším množstvím peněz, než jaké by mělo být dovoleno vlastnit jednomu jedinému člověku, stejně jako muž, za nímž jsem právě cestovala.

Nezáleželo na tom, že kletba je uzavřená za hradbami jeho sídla nebo že poušť je dokonale bezpečná, pokud víte, jak ji překročit. Když jde o Oko zla, je lepší se pojistit než později litovat.

Už padal večer a slunce jen slabě vykukovalo zpoza horizontu, když jsem konečně došla až k zámku. Nejprve jsem zvedla pěst, abych zabušila na dveře, ale nakonec jsem místo toho zatáhla za pískem obalené lano visící vedle nich. Uvnitř se rozezněl zlověstný zvon, který ohlásil můj příchod.

Čekala jsem nějakých třicet vteřin, možná méně, nevím. Mé rozbolavělé nohy už se nemohly dočkat, až vymění tvrdou zem za opravdovou postel. Jen zvuk kroků mi zabránil v tom, abych za lano zatahala znovu. Dveře se otevřely a mě polil závan studeného vzduchu. Jako by na mě někdo vychrstl kbelík ledové vody. Celá jsem se roztrásla a zalétla rukou k amuletu na prsou. Téměř jsem zapochybovala o tom, zda má skutečně moc ochránit mě před tím, co číhá uvnitř.

Zpoza drobných brýlí s kovovými obroučkami si mě prohlížela bledá, vráscitá, podmračená žena s šednoucími vlasy. Na sobě měla vlněný svetr a dlouhou sukni z těžké látky. Zvláštní oblečení na pobyt uvnitř, a ještě

k tomu uprostřed pouště. Na pozadí jejího šedého oděvu a kamenné vstupní haly její bledé tváře a ruce vyčnívaly asi jako oloupaná místa na stěně vymalované tmavou barvou.

Zvedla obočí a až příliš dlouho se zdržela pohledem na mém obličejí. Nedívala se mi ale do očí. *Ta má jizva.* Promnula jsem si tvář, jako by mě na ní něco nečekaně zaškrábalo. Kéž bych se jí jen mohla zbavit tak snadno. Vždycky jsem zapoměla, že ji mám, dokud jsem se ne setkala s někým novým, kdo na ni zíral, jako by to bylo třetí oko.

„Ty budeš Andromeda, předpokládám?“

Jen z těch několika slov jsem poznala, že není z našeho kraje. Amharština jí nešla z pusu moc přirozeně. Lepila se jí na patro i na rty.

Pokud se tedy dopředu nerozhodla vychrlit ze sebe tu větu jako kletbu.

Trochu jsem se poklonila, jen aby se mi nerozklepala vyčerpaná kolena. „Ano.“

„Exorcistka?“

Exorcistka. Donutila jsem se nezvednout oči v sloup. To slovo je tak vágní, tak omezené. My debterové vedeme mše pomocí zpěvů a hymnů a vykonáváme veškeré pravomoci kněžích, aniž bychom se těšili výhodám plynoucím ze zasvěceného života nebo úctě. Jsme léčitelé. Zběhlí v řemesle. Vyučení naladit se na duchovní svět hlouběji, než by se odvážil kdokoli jiný. Nicméně jsem dospěla k závěru, že kvůli mému zaměstnavateli... „Správně. *Exorcistka.*“

Žena se kousla do rtu. „Vypadáš hrozně mladá.“

„Vypadám tak,“ souhlasila jsem, ale víc to nekomentovala.

„Tahle práce není pro děti.“

„Přejete si vidět můj průkaz?“

Před jejím skeptickým pohledem jsem neuhnula ani o píď, ačkoli jsem se tajně modlila, aby ho po mně nechťela. Zákon už člověka v devatenácti sice považuje za dospělého – dost dospělého na to, aby ho nechal žít na ulici a dennodenně hladovět –, ovšem i já už stačila zjistit, že na to, aby vás brala vážně i starší generace, to nestačí. Čím méně bude mít informací, na základě nichž by mě mohla soudit, tím lépe.

„No... jsi taková malá a vychrtlá,“ prohlásila, jako by to bylo nějak důležité nebo relevantní. Pak pootevřela dveře víc a já vešla do promrzlého paláce. Musela jsem si dát pozor, abych si nezačala mnout chvějící se paže. „Na druhou stranu, ani ti debterové, co vypadali nóbl, nám moc nepomohli, že ano?“

Takže *věděla*, jak se moje profese nazývá, ačkoli to vyslovila tak divně, že jsem svůj titul téměř nepoznala. *Deb-TERO-vé*, s přízvukem nikoli na první, ale na dvou prostředních slabikách.

S tím za námi dveře zas zabouchla a já se instinktivně rozhlédla po nějakém náhradním východu. „Já jsem Peggy, dělám panu Rochesterovi hospodyně. Pan Rochester bude trvat na tom, abys mi říkala jménem, přestože jsem starší a mělo by to být považováno za nevhodné. Ne ne, nezouvej se, dítě. Tady nikdy nevíš, do čeho šlápneš.“

Stála jsem na jedné noze a nazouvala si sandál zpět, když vtom mi rukou, kterou jsem se opřela o stěnu, abych měla lepší rovnováhu, projela mrazivá bolest. Zeď jako by nebyla z kamenů, ale z ledu. Přítomnost zlých duchů místnosti zpravidla ochlazuje, nikdy jsem se ale ještě nesetkala s tím, že až do takové míry.

Peggy mě vedla šerou, svícemi osvětlenou chodbou. Matná skla oken, která dovnitř propouštěla paprsky zapadajícího slunce, viditelnost trochu zlepšovala. Promnula jsem si paže a sevřela v dlani stříbrný amulet, který

se mi houpal na prsou. Když bylo poblíž větší množství manifestací – fyzických známek přítomnosti Oka zla –, většinou jemně pulzoval, ale ještě nikdy ne tak vehementně jako dnes. V podstatě jsem cítila, jak se manifestace vlní po vysokém stinném stropě jako masa netopýrů, aby uhnuly před dosahem moci amuletu.

„Na to, abych tě tu se vším seznámila, máme jen pár hodin,“ prohodila Peggy, zatímco mě vedla nahoru po schodech. Zpomalila jsem a srovnala s ní krok. „Zjevení začíná přesně v deset. Tou dobou už musí být každý zamčený ve svém pokoji. Bez výjimek. Pokud nebudeš, ochrání tě jen Bůh.“

Domnívala jsem se, že představa prokletého domu nahání člověku, který neví, jak ho očistit, strach, ale do té doby jsem se ještě nesetkala s manifestací, která by dokázala bojovat s mocí byť jednoho z mých slabších amuletů. „Pozdě v noci se mi pracuje nejlíp. Odhadnout správně Oko zla je pro mě snazší, když můžu vidět jeho projevy.“

Peggy sklonila bradu a zadívala se na mě přes obroučky brýlí. „Říkalas, že už jsi to dělala?“

„Mnohokrát.“ Jednotlivé místnosti. Ne celý dům, natož palác. Ale jenom Bůh ví, kdy, pokud vůbec, by se mi naskytla další taková nabídka, vzhledem k tomu, že jsem neměla licenci. Trochu lhát bylo jistější.

„Tak o tom si můžeš promluvit s panem Rochesterem. Do té doby ze sebe nedělej žádnou důležitou dámu a nezačíněj si vymýšlet vlastní pravidla.“ Kousek od schodů otevřela dveře. „Tohle bude tvůj pokoj. Správně bys měla bydlet dole se služebnictvem, ale pan Rochester tě chtěl mít jen přes chodbu. Je to malá místnost, ale stejně se nezdá, že bys s sebou měla moc věcí.“

Žena pracující pro muže, jehož sídlo je prokleté Okem zla, nepůsobila jako někdo, kdo by měl soudit chudou dívku za nedostatek vlastnictví... ale nemělo smysl se

o to hádat. Měla jsem střechu nad hlavou. Měla jsem co do úst. Žádný Jember mi neporoučel, abych pro něj kradla drogy.

Zhluboka jsem se nadechla a tu vzpomínku zaplašila.
Važ si toho požehnání, Andi. Jsi v bezpečí.

„Díky,“ řekla jsem a vešla dovnitř.

„Za hodinu se podává večeře,“ informovala mě žena a přejela pohledem mé jednoduché, od písku špinavé šaty. „Věřím, že máš něco lepšího, do čeho se můžeš převléknout?“

Ostudu jsem zamaskovala předstíraným uhlazením cestovní brašny. Ten hloupý, zběsilý kupec.

Žena si krátce odfrkla a bez dalšího slova mě opustila.

Kapitola 2

V rohu místnosti stála kád s vodou. Tu musel někdo doplnit nedávno, jelikož na ní byla jen tenká vrstva ledu, kterou jsem jednoduše roztránila dnem rendlíku. Trochu vody jsem si nabrala a zavěsila rendlík nad oheň, abych ji ohřála. Potom jsem z prádelníku u postele vytáhla jeden hadr a drhla se a drhla, dokud se z vařící vody nestala zase ledová. Nemyla jsem se už tak dlouho, že jsem málem zapoměla, že pod vší tou špínou mám také kůži. Kousek másla z kostičky, kterou jsem vyobchodovala minulý týden, jsem využila k hydrataci rozcuchaných vlasů a tmavé zarudlé pleti. Pak jsem si vlasy spletla do dvou dlouhých, úhledných francouzských copů. Nic *lepšího*, do čeho bych se mohla obléknout, jsem neměla, měla jsem ale šaty, které se nevykoupaly v písku a potu. Ty musely stačit.

V pokoji stálo velké zrcadlo a já se neviděla tak dlouho, že mě pohled na můj odraz poněkud znejistil. Obličej jsem nijak vylepšit nemohla. Mé rty působí vůči bradě příliš velké a má brada je zas příliš kulatá na to, jak úzký mám nos, který prostě nesedí k mým lícním kostem. Ty nejsou ani zaoblené, ani výrazně řezané. A nejhorší ze všeho je ta ošklivá, trochu vystouplá jizva, co se mi táhne z horního rtu až vysoko nahoru po tváři. Nejde o žádnou záměrnou ukázkou krásy rituální skarifikace,

nýbrž o pozůstatek brutální chyby, který je všem na očích.

Vypadala jsem jako nevzhledná, poněkud znetvořená panenka. Aspoň jsem ale nevypadala jako bezdomovec. Pan Rochester by se v žádném případě neměl dozvědět, že mě vytáhl přímo z ulice.

Pokud v pokoji vůbec byly nějaké hodiny, ani jsem se je neobtěžovala hledat. Roky práce placené od hodiny, přestože většinu z nich jsem strávila doprovázením Jembara, mi pomohly vyvinout vnitřní smysl pro čas, který fungoval stejně přesně. Tudíž jsem za deset minut celá zamířila dolů po schodech, abych našla jídelnu.

V každém pokoji hořel oheň v krbu, jinak však nikde žádný zdroj tepla ani světla nebyl. Ještě nikdy jsem se nesetkala s tím, že by tak barevně vyzdobený dům působil až tak... bezbarvě. Všude byly koberce, polštářky, koše i tapiserie v tradiční zelené, žluté a červené. Jenže působily jako bez života, vyšisované sluncem a věkem. Všechny ty krásné, ručně vyráběné předměty doplňovaly zdi a nábytek, které jako by pocházely z jiného světa. Přemíra zlata, filigránu, ozdob a přehuštěných vzorů nechávala interiéru jen málo prostoru, aby mohl dýchat. A to ani nezmiňuju fakt, že všechno působilo jaksi špatně. Třeba tapiserie na stěně nevisela rovně, pár koberců neleželo uprostřed, nábytek byl rozmístěný zvláště... ať už měl vybavení prostor na starosti kdokoli, rád ani estetika jednotlivých pokojů ho nezajímaly.

Centrální hala měla tvar velkého čtverce, a než jsem ho obešla a dostala se na druhou stranu schodů, Peggy spolu s třemi dalšími lidmi už stáli dole a něco si šuškali. Jeden z nich, starší pán s knírkem, si mě všiml a šťouchl do Peggy a i zbylí tři se na mě zadívali. Na zlomek vteřiny jsem zbystrila a nahmatala nůž ukrytý pod šaty, ale

rozum mě rychle uklidnil. Stáli s Peggy, což znamenalo, že tam nejspíš také pracují, stejně jako ona.

Ihned jsem poznala, že Peggy jediná vůbec netráví čas venku, jelikož její obličej měl barvu stěn, zatímco tváře ostatních byly rudé od sluníčka. Ještě nikdy v životě jsem neviděla tolik bělochů na jednom místě. Naše země na rozdíl od jiných neprošla kolonizací, takže se má zkušenost s nimi omezovala na ojedinělé misionáře nebo aktivisty, kteří byli vždy moc hodní.

Nejspíš to ale celé dávalo smysl. Nikdo z místních by se neodvážil vkročit do domu tak nasáklého přítomností Oka zla. Zaměstnání cizinců, kteří nejsou s kletbou obeznámeni, garantuje, že takový pracovník neodejde, pokud bude dobře placený.

„Tohle je Andromeda,“ představila mě Peggy. „Ta debtera.“

„Konečně jste kápli na tu správnou.“ Muž ve středním věku s černými vlasy prošedivělými na spáncích poplácal Peggy po zádech. Snad až příliš silně, jelikož Peggy se na něj zamračila a odehnala ho.

„To samé říkáš úplně pokaždé, Tome,“ podotkla žena s jasně oranžovými vlasy a zvláště modrýma očima a zamračila se na mě. „Nemůže jí být víc jak šestnáct.“

„To sice ano, ale zažila válku,“ odpověděl Tom a ukázal na mou jizvu. Měla jsem co dělat, abych ji neskryla pod dlaní.

Původně jsem myslela, že Peggy má jednoduše ráda, když jí šaty ladí k její zasmušilé nátuře, ale i ti tři ostatní byli oblečení ve stejné šedé barvě splývající s ponurými stěnami. Je nicméně spravedlivé dodat, že se patrně nejednalo ani tak o módní rozhodnutí, jako spíš o to, že vlna byla barvená v jednom sudu. I tak bylo zvláštní, jak dokonale ladili s domem. Jako duchové odění do stínů.

„Tohle je Tom,“ sdělila mi Peggy. „Ten tu má na starosti údržbu. Tady Emma mi pomáhá s vařením a spravováním. A Edward“ – starší pán, z jehož očí číselo dobrota, na mě kývl a pousmál se – „se stará o koně. S úklidem tu pomáháme všichni,“ dodala a významně se na mě podívala. „Což platí i pro tebe.“

Byla jsem placená za to, že očistím dům od Oka zla, ne od špíny, ale to jsem se rozhodla vyjasnit si až s panem Rochesterem. „Tak obrovský palác a starají se o něj jen čtyři lidi?“

„My jediná jsme zbyli,“ hlesla Emma.

Všichni se ponořili do vážného ticha. Jak také jinak, odpověď byla nasnadě i bez ptaní. Zbytek zaměstnanců odešel. Emma se opřela o Toma a on ji láskyplně pohladil po hlavě. Když si Edward odkašlal, znělo to do ticha úplně ostře.

„Proč tu nikdo nenosí amulet?“ osmělila jsem se.

„Pověřivé nesmysly,“ odtušila Peggy a mávla rukou, jako by ta slova snad smrděla. „Nás chrání náš Bůh.“

Podívala jsem se po ostatních, ti se ale patrně záměrně vyhýbali očnímu kontaktu. Zhluboka jsem se nadechla a snažila se neznít popuzeně. „Sloužíme stejnému Bohu. Stvořil lékaře, aby předepisovali léky, stejně jako stvořil debtery, aby vyráběli amulety.“

„Jen babské povídačky,“ odfrkla si Peggy hrubě a já se musela kousnout do jazyka, abych na ni nevyjela. Pak ukázala do jedněch dveří, které zářily jasněji než ostatní. „Večeře se podává v jídelně.“

„Hodně štěstí,“ popřál mi Tom a věnoval mi povzbudivý úsměv.

„Žádné štěstí není,“ připomněla mu Emma, zatímco všichni čtyři vyrazili chodbou. „Přesně v tom to celé vězí.“

Když jsem vešla do jídelny, měla jsem pocit, jako bych vpadla do nějaké seance. Krom podlahy zářily snad na

každém povrchu hořící svíce. Kolem dlouhého stolu z masivu stály výstředně zdobené židle. Ten pokoj byl určený k pořádání hostin, a přesto v čele stolu seděl osamocený muž v dlouhém plášti a tmavé košili s vysokým límečkem. Musel mě slyšet vejít, protože se otočil a věnoval mi úsměv, který zářil jasněji než všechny svíce v místnosti.

Dokonce i v šeru jsem poznala, že je pohledný. Husté zvlněné vlasy nosil pečlivě zastřižené nakrátko, po stranách a vzadu ještě výrazněji. Lícni kosti měl jak z vyhlazeného kamene, nos široký a symetrický a vrásky od smíchu jako by velebily úsměv, jež zdobily. A já se začínala téměř bát, že pokud jeho sytě hnědá pleť vypadá i za denního světla stejně andělsky, jako když její tón podbarvuje světlo plamenů, nejspíš těch několik následujících měsíců nepřežiju.

Byl krásný. A mě najednou napadlo, že by mu nemuselo být jedno, že já nejsem.

„Vy jste Andromeda?“ řekl, odsunul stranou několik svítek a vstal. „Vítejte. Pojďte se posadit.“

„Přidají se k nám i ostatní?“ zeptala jsem se.

„Brzy, doufám. Ale to nevádí, můžeme začít bez nich,“ ujistil mě a ukázal na stůl plný horkých pokrmů. „Po cestě musíte být hladová.“

Popošla jsem ke stolu blíž a uctivě se zastavila pár kroků od svého hostitele. Na krku měl zavěšený stříbrný amulet podobný tomu mému. Úzký a plochý, s obvyklými rytinami a barevnými vlákny, které by člověk na víceúčelovém amuletu čekal. Aspoň byl rozumnější než Peggy.

Několik dlouhých vteřin jsme zůstali stát. Jeho hřejivý úsměv se pozvolna změnil ve strnulý zdvořilostní a mně najednou došlo, že slušně vychovaný muž se nebude dotýkat ženy, kterou nezná. Nabídla jsem mu tedy ruku. On mi s ní jemně potrásl, načež jsem zaskočeně ustoupila,

každý sval napjatý a připravený zareagovat, protože se pohnul... aby mi odsunul židli. Polkla jsem a do tváří mi stoupla rozpačitá horkost. *Už nejsi na ulici. Nikdo se tě nechystá napadnout. Nikdo se tě nechystá okrást.* Rychle jsem se posadila a sklonila hlavu, aby si nevšiml, jak jsem zčervenala, a dovolila mu, aby mi židli přisunul. Dokonce jsem se vydržela nehnout, i když mi přes ramena přehodil vlněnou deku.

„Dnes večer se budeme muset obsloužit sami,“ řekl. Nemohl to být nikdo jiný než pan Rochester. Znovu se posadil a posunul přede mě menší mísu. Zvedla jsem nad ni ruce a on mi je v tichosti polil vodou. „Navzdory rozloze domu tu není mnoho sloužících. Jen málo lidí je ochotno pracovat v prokleté domácnosti.“

Sloužící. Já nikdy neměla ani matku. Nicméně jsem zdvořile přikývla, když mi podal malý ručník. „Dokážu se přizpůsobit.“

„Výborně. Člověk nikdy neví, co se v tomhle domě... vida.“ Nejdříve se zatvářil trochu překvapeně, ale hned se zas oslnivě usmál, když jsem mísu přesunula před něj. Hosté obyčejně ruce hostitelům nemyjí, ale měli jsme omezené možnosti. „Díky.“

Opláchla jsem mu ruce, on si je osušil a pak pronesl nad jídlem modlitbu.

„Doufám, že se neurazíte, že se ptám,“ řekl potom pan Rochester, „ale proč vám Jember nedal doporučení?“

Pochopitelná otázka, na kterou jsem ovšem nehodlala odpovědět upřímně. Jember mě sice vychoval a udělal ze mě debteru, ale také mě nejdříve koupil od mých vlastních rodičů. Lidé, kteří děti kupují, si jich nikdy nemůžou vážit natolik, aby napsali dopis, v němž by vychvalovali jejich úspěchy. A krom toho, i kdyby na to měl nějakým zázrakem srdce, stejně by se s tím neobtěžoval.